.

č. j. 6 Azs 399/2004 - 72



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: N. T. H.**, zastoupena JUDr. Miroslavem Pavelkou, advokátem, se sídlem Velká 2984/23, Ostrava, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2002, č. j. OAM - 10789/VL - 20 - ZA - 03 - 2001, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 369/2003 - 37 ze dne 16. 3. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2002, č. j. OAM - 10789/VL - 20 - ZA - 03 - 2001, nebyl stěžovatelce udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že stěžovatelka z vlasti vycestovala zejména z ekonomických důvodů. Žalovaný na základě uvedených informací o zemi původu stěžovatelky (Vietnam) uvedl, že nepříznivá hospodářská situace v zemi původu stěžovatelky postihuje bez rozdílu značnou část obyvatelstva země a její dopad na jednotlivce nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Namítla, že správní orgán nevyšel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a zatím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Řízení před správním orgánem při projednávání žádosti stěžovatelky neposílilo důvěru stěžovatelky ve správnost rozhodování správního orgánu, přijaté rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Na základě těchto skutečností považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a má za to, že došlo i k nesprávnému právnímu posouzení její žádosti o udělení azylu v České republice.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 55 Az 369/2003 - 37 ze dne 16. 3. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitky stěžovatelky o nedostatečně zjištěném skutečném stavu věci jsou natolik obecné a nekonkrétní, že nelze zjistit, jaké další či jiné důkazy měl správní orgán provádět, a v čem jsou podle přesvědčení stěžovatelky skutková zjištění neúplná. Poukázal na to, že z žádosti stěžovatelky a obsahu protokolu s ní sepsaného plynou důvody, které vedly stěžovatelku k podání žádosti o udělení azylu a s těmito uplatněnými důvody se správní orgán beze zbytku vypořádal. Závěry, které pak žalovaný z provedeného dokazování vyvodil, nejsou s provedenými důkazy v žádném logickém rozporu. Žalovanému nelze vytýkat neprovedení dalších důkazů, když ani stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla, v jakém směru by další dokazování mělo být vedeno a co by případnými novými důkazy mělo být prokázáno. Stěžovatelkou uplatněné důvody pak podle názoru krajského soudu správní orgán podrobně hodnotil z pohledu ustanovení § 12 zákona o azylu a v souladu se zákonem odůvodnil své rozhodnutí o neexistenci důvodu pro udělení azylu jak z hledisek vyplývajících z § 12 zákona o azylu, tak z hledisek vyplývajících z § 13 a § 14 zákona o azylu a rovněž uvedl neexistenci překážek vycestování uvedených v § 91 zákona o azylu. S těmito závěry se ztotožnil i krajský soud, který po přezkoumání věci dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný správní orgán, že žádný z důvodů uvedených v § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu není v případě stěžovatelky dán.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti dovozuje, že splnila zákonnou podmínku pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to z důvodu vysoké nezaměstnanosti ve Vietnamu, jež pro její osobu znamená, že není schopna si najít práci a pokud ji získá, pak je nucena pracovat v nelidských podmínkách. Ve svém důsledku má tato situace za následek, že stěžovatelka se ocitne v chudobě, to znamená stát se jednou z určité sociální skupiny občanů, kteří nemají prostředky na obživu. Pokud žalovaný označil argumentaci stěžovatelky za prázdné tvrzení a navrhoval zamítnutí žaloby, pak jen toto konstatování podle stěžovatelky potvrzuje tu skutečnost, že žalovaný se jednotlivými důvody, jež náleží k ekonomickým těžkostem, i dopady ekonomických těžkostí na osobu stěžovatelky podrobně nezabýval. Krajský soud při posuzování situace, do které by se stěžovatelka dostala při návratu do Vietnamu, nevzal na zřetel, že stěžovatelce při návratu do vlasti hrozí ponižující podmínky, tj. že by se ocitla v určité sociální skupině, v podmínkách extrémní chudoby.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Pokud stěžovatelka dovozuje, že splnila zákonnou podmínku pro udělení azylu z důvodu vysoké nezaměstnanosti ve Vietnamu, tak s nemožností poskytnout takový azyl stěžovatelce se správní orgán (i soud) náležitě vypořádal. Z uvedených důvodů žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti jako důvod kasační stížnosti výslovně uplatnila pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Vzhledem k tomu, že v kasační stížnosti stěžovatelka dovozuje, že splnila zákonnou podmínku pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, lze dovodit, že uplatňuje i důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, v čem spatřuje nedostatečná skutková zjištění provedená správním orgánem, pouze z jejího poukazu na „Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu z října 2002“, kde je mimo jiné uvedeno, že ve Vietnamu je vysoká nezaměstnanost, především na venkově, lze dovodit, že podle názoru stěžovatelky se správní orgán touto objektivní skutečností nezabýval ve vztahu ke stěžovatelce. K tomu lze uvést, že žalovaný měl k dispozici „Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2001“, v níž se konstatuje, že mnozí občané v izolovaných venkovských oblastech, hlavně příslušníci etnických menšin v severních hornatých regionech a v centrálních pobřežních regionech žijí i nadále v extrémní chudobě. Důvodem vycestování stěžovatelky z Vietnamu byly zejména ekonomické důvody, které stěžovatelka v průběhu správního řízení zmínila, a správní orgán správně vyšel z toho, že nepříznivá hospodářská situace ve Vietnamu, která postihuje bez rozdílu značnou část obyvatelstva země, nepředstavuje pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ve shodě s krajským soudem má i Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný o žádosti stěžovatelky na udělení azylu rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a správně usoudil, že stěžovatelkou uváděné důvody nezakládají nárok na udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ze všech shora uvedených důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o vlastní kasační stížnosti, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu